

— Никой. Чухъ оня день мама, като казваше на тейка, че Стоянъ се закарналъ да те открадне.

— А тейко какво рече?

— Скара се на мама и вика: — „Той само да по-
смѣе, главата ще му смажа!“ И на тебе, како.

— И на мене ли?

— И на тебе.

— Нека си казва, Гане; ще му мине. Трай си ти. Хемъ да не си казвалъ нѣкому нѣщо за тази работа. Да мълчишъ!

Чудни хора! — мислѣхъ си — и така сжщото... „Да мълчишъ!“

Презъ другата седмица завалѣ студенъ ситенъ дъждъ. Подире падна дебела мъгла — не знамъ колко дни. Сетне задуха северенъ вѣтръ откъмъ балкана, разпрѣсна мъглитъ и докара облаци. Една вечеръ, вмѣсто дъждъ, отъ небето запрелитаха пухкави снѣжинки. Къмъ мръкване снѣжинкитъ замрежиха небето, сградиха и дърветата. По двороветъ се чуваха само викове на хората, които прибираха добитъка на топло. Кучетата играеха и се гонѣха изъ снѣга.

Когато татко се прибра въ къщи, азъ го посрещнахъ съ радостенъ викъ: „Татко, снѣгъ, снѣгъ вали!“

— Не е снѣгъ — жито е, чедо! — отвърна баща ми, и гласътъ му треперѣше.

Азъ не проумѣвахъ, защо татко казва, че не снѣгъ, а жито вали отъ небето, ала не посмѣхъ да го попитамъ — страхъ ме бѣше да не ми се смѣятъ голѣмитъ.

Заговѣхме. Оттогава бати Никола взе да се губи нѣкъде всѣка нощъ; научихъ отъ кака, че ходилъ на едно мѣсто, гдето се събирали и други момчета да се учатъ да пѣятъ коледни пѣсни, за коледната нощъ.

Снѣгътъ навалѣ, вдигна се и падна новъ. Единъ день мама каза, че презъ другата седмица е Коледа; ще заколимъ шопара и ще отговѣмъ. Наистина, наша-